

Blant usiviliserte mennesker?

Det er bare 2 uker siden jeg reiste fra Norge, men det føles som om jeg har gjennomgått flere år med utvikling og læring. Jeg var forberedt på at jeg kom til en annen kultur, men at dette folkeslaget skulle være så annerledes trodde jeg ikke. Da jeg fortalte nordmenn om planene mine om å reise til Kongo som misjonær, ristet mange på hodet. De kunne ikke forstå hvorfor jeg ville reise til "usiviliserte mennesker". De dagene jeg har levd sammen med disse «usiviliserte» kongoleserne har jeg opplevd et folkeslag som er fantastisk gjestfrie. De deler det lille de har med hverandre. Tid er noe som kommer, ikke noe som går, og du ser aldri en stresset person. Om kveldene er det ingen som skal sitte inne i sine egne hus for å se dårlige TV-serier. Istedenfor samles de ute rundt den eneste lykten de har råd til parafin i for å fortelle historier. Tonen er lett og latteren sitter løst mens de forteller skråner om alt fra storbyer de har besøkt til rare misjonærer de har opplevd. Så lenge det er dagslys løper ungene rundt og leker. Etter mørkets frembrudd kommer de for å høre på historiene til de voksne. De kristne har en enkel tro på Gud og søker Han i absolutt alle ting. Bussjåføren ber til Ham i mikrofonen på bussen slik at Han skal bevare reisen og få alle trygt fram. Det er nemlig ikke sjåføren som sørger for en trygg reise, det er Gud det, og i setene sitter ofte passasjerene og synger lovsanger til Jesus. Stadig kommer folk bort til meg og sier at jeg må ta dem med til det siviliserte Europa. Jeg prøver å fortelle dem at de har det best her, men det er vondt å se at de ikke forstår hva jeg snakker om. Hvis dette er usiviliserte mennesker tror jeg faktisk ikke jeg vil bli sivilisert igjen.

Det kongolesiske folk.

Hvem skal man hjelpe?

Det harmoniske bildet bleknes av nøden og lidelsen. En av de kongolesiske misjonærene jeg går på skole med fortalte meg at han var bekymret for konen og de 3 ungene sine som bor i en helt annen by. Han hadde ingen penger å gi dem til mat og kunne fortelle at de sultet siden ingen i familien har jobb. Rett etterpå han har fortalt meg om sine bekymringer blir jeg opp 3 dollar rett foran øynene hans for å betale for lån av internett hos en lokal forretningsmann. De 3 dollarene hadde vært nok til å gi familien hans mat i en uke. Jeg prøver å fortelle meg selv at det er nødvendig å sende mailer hjem til Norge fordi det er der hjemme som gjør det mulig for meg å være her nede. Men det er så vanskelig å sette ting i perspektiv når alle rundt deg er fattige. Hva skal man for eksempel si til den Aids-syke gutten på 12 år som ber om penger for å bli sendt til et sykehus i Uganda? Der kan han få skikkelig behandling. Jeg vet jo at jeg kunne betalt sykehusoppholdet for han hvis jeg virkelig hadde gått inn for det. Jeg prøver likevel å ha rådet fra Jon Anders i hodet: «Hvis du bare deler ut penger til behov som oppstår der og da sitter du på flyet hjem neste år og tenker at ingenting av det du har gjort vil sette varige spor. Alle er fattige og alle lider. Du må bygge noe som varer.» Mens jeg skriver de ordene, sitter den Aids-syke gutten i skyggen og hviler seg utenfor vinduet mitt. Han ser litt bedre ut i dag enn da han ville vi skulle be for han på torsdag, men det er tydelig at han ikke har krefter til å være med og leke med de andre ungene. Rett borti gaten humper en av de handikappede jentene av gårde på hjemmelagde krykker. Jeg har ikke spurt henne, men det ser ut som om hun har en eller annen feil med hoften som sikkert kunne vært fikset i Uganda hvis jeg virkelig hadde gått inn for det. Når hun forsvinner rundt hjørnet, går hun også ut av tankene mine inntil neste gang jeg ser henne, og samvittigheten minner meg på hvor heldig jeg er som er født i Norge og har blitt velsignet med alle muligheter i livet.

Kongolesiske misjonærer

Et stort lyspunkt i hverdagen er misjonærskolen som utdanner kongolesere. Planen er at disse skal sendes på praksis i Sør-Sudan og kanskje plante menigheter der etter hvert. Kongoleserne er i ekstase over at de har fått muligheten til å reise ut som misjonærer. Tenk at det nå ikke bare er de hvite som kan reise ut i verden for å forkynne Guds legedom til fortapte sjeler, men også dem. De takker meg ofte for denne æren, men jeg forsøker å fortelle dem at det ikke er meg de skal takke, men alle misjonsinteresserte hjemme i Norge som gjør dette mulig. Det blir spennende å se resultatene av denne skolen. Per i dag skolerens misjonærkandidatene i sjelesorg, konflikthåndtering, teologi og arabisk. Undervisningen har et utrolig høyt nivå og lærernes kunnskaper og pedagogiske evner overgår det meste av det norske universiteter eller høyskoler kan tilby.

Denne staselige pastorfruen heter Cèline Her veileder pastor Mubake Mana en av de unge Kasongo. Hun er et råskinn! En gang stoppet misjonærkandidatene. Undervisningen og hun en hel mobb fra å lysesje og drepe en tyv. Bibelkunnskapen hans overgår det meste av det vi kan Nå går hun på misjonsskolen.

Takk til dere alle for forbønn, omtanke og støtte!

Kristian Bregård, Zion Bryne

E-post: bregard@yahoo.no

Gaver til arbeidet:

3325.10.39912 Misjonskonto Zion, Bryne

Du får 28% skattefradrag for gaver inntil 12000,- årlig